

ŚR.Ś. 6220.32.2019.2021

DECYZJA

Na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.) w zw. art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. oraz art. 105 § 1 k.p.a., po rozpoznaniu wniosku reprezentowanych przez pełnomocnika radcę prawnego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją Burmistrza Kruszwicy z dnia 2 listopada 2018r. znak ŚR.Ś.6220.3.13.2018 o umorzeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej BT 42527 Kruszwica Kościuszki, zlokalizowanej na działce nr 27/5 obręb 6 Kruszwica”

Burmistrz Kruszwicy:

orzeka:

1. uchylić decyzję Burmistrza Kruszwicy z dnia 2 listopada 2018r. znak ŚR.Ś.6220.3.13.2018 o umorzeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej BT 42527 Kruszwica Kościuszki, zlokalizowanej na działce nr 27/5 obręb 6 Kruszwica”
2. umorzyć postępowanie w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia pn. „Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej BT 42527 Kruszwica Kościuszki, zlokalizowanej na działce nr 27/5 obręb 6 Kruszwica”

Uzasadnienie

W dniu 25 października 2019 r. do Burmistrza Kruszwicy wpłynął wniosek reprezentowanych przez pełnomocnika radcę prawnego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją Burmistrza Kruszwicy z dnia 2 listopada 2018r. umarzającą postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej BT 42527 Kruszwica Kościuszki, zlokalizowanej na działce nr 27/5 obręb 6 Kruszwica.”

Wnioskodawczynie domagały się uchylenia przedmiotowej decyzji i jako podstawę wznowienia postępowania wskazały art. 145 § 1 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Twierdząc, iż nie brały udziału bez własnej winy jako strony w w/w postępowaniu pomimo, że ich nieruchomości znajdują się w odległości 33 m od przedmiotowego przedsięwzięcia.

W dniu 6 lutego 2020r. Burmistrz Kruszwicy postanowieniem znak ŚR.Ś.6220.32.2019.2020 wznowił postępowanie w sprawie zakończonej ostateczną decyzją Burmistrza Kruszwicy z dnia 2 listopada 2018r. znak ŚR.Ś.6220.3.13.2018 o umorzeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej BT 42527 Kruszwica Kościuszki, zlokalizowanej na działce nr 27/5 obręb 6 Kruszwica”

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego decyzją z dnia 25 maja 2020 r. odmówiono uchylenia decyzji Burmistrza Kruszwicy z dnia 2 listopada 2018r. znak ŚR.Ś.6220.3.13.2018 o umorzeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa stacji bazowej telefonii komórkowej BT 42527 Kruszwica Kościuszki, zlokalizowanej na działce nr 27/5 obręb 6 Kruszwica”

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia wskazano, że samo subiektywne odczucie skarżących, że inwestycja oddziałuje na ich nieruchomości nie jest wystarczające do uznania, że nieruchomości są usytuowane na obszarze oddziaływania danego przedsięwzięcia. Interes prawny, będący konieczną przesłanką uznania danego podmiotu za stronę postępowania musi istnieć obiektywnie, a nie odnosić się do subiektywnych odczuć wnioskodawcy.

Wskazano, iż w orzecznictwie sądowo-administracyjnym utrwalony jest pogląd, że mieć interes prawny w postępowaniu administracyjnym znaczy to samo, co wskazać przepis prawa materialnego powszechnie obowiązującego, na podstawie którego można skutecznie żądać czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś potrzeby albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności organu sprzeczných z potrzebami danego podmiotu - strony postępowania.

Interes prawny wyrażać się więc winien w możliwości zastosowania normy prawa materialnego w konkretnej sytuacji określonego podmiotu prawa. Podkreślono, że od tak pojmowanego interesu prawnego należy odróżnić interes faktyczny, tj. sytuację, w której dany podmiot jest wprawdzie bezpośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem, nie może jednak tego zainteresowania poprzeć przepisami prawa, mającego stanowić podstawę skierowania żądania w zakresie podjęcia stosownych czynności przez organ administracji. Przy ocenie czy dany podmiot jest stroną postępowania nie ma znaczenia, czy został naruszony interes prawny tej osoby, a jedynie to, czy interes taki osobie przysługuje.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że treścią pojęcia "interes prawny" jest prawo podmiotowe rozumiane jako przyznanie przez przepis prawa konkretnych korzyści, które można realizować w postępowaniu administracyjnym. Cechami tego "interesu" jest to, że jest on konkretny, indywidualny, aktualny i sprawdzalny obiektywnie, a jego istnienie znajduje

potwierdzenie w okolicznościach faktycznych, będących przesłankami zastosowania przepisu prawa materialnego (Wyrok NSA z dnia 2 czerwca 2000r. I SA 1019/99).

Jednak wnioskodawczynie nie zgodziły się z takim stanowiskiem. W dalszym ciągu podtrzymując, że mają przymiot strony w prowadzonym postępowaniu. Rozpoznając ich odwołanie SKO w Bydgoszczy decyzją z dnia 24 lipca 2020 r. uchyliło kwestionowaną decyzję, a sprawę przekazało do ponownego rozpoznania organowi I instancji.

Organ odwoławczy wskazał, że instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, ze względu na emisję do otoczenia elektromagnetycznego promieniowania, mogą zostać zaliczone do inwestycji mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, dla których uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane. Istotna jest przy tym właściwa kwalifikacja przedsięwzięcia przeprowadzana na podstawie charakterystyki instalowanych anten sektorowych oraz w oparciu o dwa kryteria, tj. równoważnej mocy promieniowanej izotropowo (EIRP) oraz na podstawie wyznaczanej dla poszczególnych anten odległości miejsc dostępnych dla ludności od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania anten. Wykładnia systemowa § 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 71) prowadzi do wniosku, że celem ustawodawcy było wskazanie przedsięwzięć, które potencjalnie znacząco mogą oddziaływać na środowisko. Rolą organów jest ustalenie, w jaki sposób przedsięwzięcie (a nie poszczególne anteny) wpłynie na środowisko. Dla poczynienia prawidłowych ustaleń dotyczących oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko niezbędne jest zatem określenie nie tylko mocy poszczególnych anten, ale i rozważenie ewentualnego nakładania się (nachodzenia) wiązek promieniowania emitowanych przez poszczególne anteny.

Podkreślono, że zgodnie z załączoną do wniosku dokumentacją techniczną dotyczącą „Kwalifikacji przedsięwzięcia”, opracowaną na zlecenie spółki, równoważna moc promieniowana izotropowo (EIRP) wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż 2690 W, a nie więcej niż 7425 W i nie obejmuje oddziaływaniem miejsc dostępnych dla ludności w odległości do 150 m i 200 m od środka elektrycznego anten w osi głównej wiązki promieniowania, przy założeniu, że zgodnie z brzmieniem § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia, każda antena rozpatrywana jest osobno. W ocenie organu odwoławczego, założenie to nie jest prawidłowe. Spółka zamierza na każdym z trzech obranych kierunków nadawczych umieścić po cztery anteny sektorowe o mocy od 2690 W do 7425W w azymutach 30°, 150° i 270°.

Równoważną moc promieniowaną izotropowo (EIRP) wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu jest realizowana lub została zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna. Nie oznacza to jednak, że określając poziom pola elektromagnetycznego na kierunku działania anteny nie należy uwzględniać działania urządzeń towarzyszących, które także wytwarzają pole

elektromagnetyczne. Dopuszczalny poziom pola elektromagnetycznego w środowisku dla miejsc dostępnych dla ludności - przy zakresie częstotliwości pola elektromagnetycznego wynoszącej od 300 MHz do 300 GHz - wynosi 0,1 W/m² gęstości mocy. Obszar, nad którym zlokalizowane jest pole elektromagnetycznego oddziaływania przekraczające powyższy wskaźnik należy uznać za obszar oddziaływania obiektu.

Wskazano, że wniosek spółki o wydanie decyzji środowiskowej pomija badanie poziomu równoważnej mocy promieniowania izotropowo całej instalacji, czyli podczas działania wszystkich projektowanych anten sektorowych. Organ I instancji nie mógł więc ocenić, czy przedsięwzięcie może potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Kwestia ta wymaga dodatkowych ustaleń. Ponadto organ odwoławczy podkreślił, że emisja fal elektromagnetycznych nie jest i nie może być jedyną przesłanką oceny oddziaływania przedsięwzięcia na nieruchomości sąsiednie, ponieważ oddziaływanie to może wynikać także z innych przyczyn, utrudniając korzystanie z nieruchomości zgodnie z jej przeznaczeniem. Dodatkowo organ odwoławczy zauważył, że w aktach sprawy znajduje się mapa w skali 1:1000 przedłożona przez spółkę, z której wynika, że działki wnioskodawczyń znajdują się w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia, do czego organ I instancji w ogóle się nie odniósł.

Od tej decyzji został wniesiony sprzeciw, który wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 18 listopada 2020 r. sygn. akt II SA/Bd 827/20 został oddalony. Również kasacja od tego wyroku została oddalona wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 maja 2021 r., sygn. III OSK 4578/21.

W związku z tym przystępując do ponownego rozpatrzenia organ w pierwszej kolejności zobowiązany był ocenić okoliczności faktyczne podniesione przez organ odwoławczy. W tym celu został powołany biegły z zakresu radiokomunikacji i teletransmisji przewodowej inż. Krzysztof Gajewski.

Biegły w opinii stwierdził, że zamierzone przedsięwzięcie budowy stacji bazowej P4 na działce o nr 27/5 obręb 06 Kruszwica nie zalicza się do „przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (§2.1)” ale z racji kolizji wiązek głównych na azymutach 150 i 30 z budynkami w odległości od 200 do 300m zalicza się do „mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (§3.1)”. Uniknięcie tych kolizji nastąpi gdy punkt styku wiązki z gruntem przekroczy 300m. Wymaga to zmniejszenia tiltu z 8° do 6° lub zmniejszenia EIRP w sektorach, albo zwiększenia wysokości wieży, ewentualnie jednoczesną zmianę wymienionych dwóch lub trzech parametrów. Należy także wykonać dokładny przekrój zabudowy terenu na długości 200-300m, gdyż tylko tam może dojść do kolizji z budynkami. Rysunki w Kwalifikacji Przedsięwzięcia mają podwójną numerację 2a i 2a, 2b i 2b, 2c i 2c, co utrudnia czytanie opinii zwłaszcza, że na nich brakuje tego co dzieje się w pasie 200-300m azymutów 30° i 150° dla tiltu 8°.

Z przedstawionej opinii wynika, iż mogło dojść do wadliwego ustalenia kręgu stron w pierwotnym postępowaniu, w szczególności kolizja z budynkami mogła wystąpić na działkach nr 73 i 74. Dlatego też prowadząc postępowanie w przedmiocie wznowienia postępowania należy prześledzić w jaki sposób zmieniały się rozwiązania wpływające na sposób ustalenia kręgu stron postępowania oraz czy mogły mieć one wpływ na krąg stron postępowania.

W dacie wydawania pierwotnej decyzji z dnia 2 listopada 2018r. art. 74 ust. 3a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, zwanej dalej ustawą ocenową, stanowił, że „Stroną postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) działki przylegające bezpośrednio do działek, na których ma być realizowane przedsięwzięcie;

- 2) działki, na których w wyniku realizacji lub funkcjonowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska;

- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.”

W tym stanie prawnym wnioskodawczynie nie miały przymiotów strony postępowania, w tej dacie bowiem ich nieruchomość nie sąsiadowała z tą, na której planowano realizację przedsięwzięcia. Nie znajdowała się również w zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia o jakich mowa w art. 74 ust. 3a pkt 2 i 3 ustawy ocenowej.

Natomiast w dacie zakończenia postępowania wznowieniowego art. 74 ust. 3a ustawy ocenowej stanowi, że „Stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;

- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub

- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.”

Z zestawienia ze sobą tych dwóch norm prawnych wynika więc, że sposób ustalania kręgu stron postępowania w sposób istotny się zmienił pomiędzy wydaniem pierwotnej decyzji, a tej kończącej postępowanie wznowieniowe. Dlatego też bardzo ważne staje się przypomnienie rozwiązań wprowadzających aktualne przepisy. Zostały one wprowadzone przez ustawę z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z postanowieniami art. 4 ust. 1 tego aktu prawnego „Do spraw wszczętych na podstawie ustaw zmienianych w art. 1 oraz w art. 3 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.” W przedmiotowej sprawie pierwotne postępowanie zostało zakończone ostateczną decyzją z dnia 2 listopada 2018r. W związku z tym we wznowionym postępowaniu ustalając krąg stron postępowania należy kierować się już aktualnymi rozwiązaniami, gdyż zgodnie z przytoczonymi rozwiązaniami wprowadzającymi pierwotne postępowanie zostało zakończone ostateczną decyzją. Zgodnie zaś z postanowieniami art. 74 ust. 3a ustawy o ocenie w obecnym brzmieniu nieruchomości wnioskodawczyń położone są w odległości mniejszej niż 100 m od terenu, na którym planowana była realizacja przedsięwzięcia. W obecnym stanie prawnym posiadają więc one przymioty strony w postępowaniu w przedmiocie określenia uwarunkowań środowiskowych realizacji przedsięwzięcia.

W związku z tym kierując się postanowieniami art. 151 par. 1 pkt 2 k.p.a. uznano, że zachodzą podstawy do uchylenia pierwotnej decyzji. W orzecznictwie wskazuje się bowiem, że „Istotą postępowania wznowieniowego jest zbadanie, czy postępowanie poprzedzające wydanie kwestionowanej decyzji, dotknięte jest kwalifikowanymi wadami prawnymi, a w wypadku pozytywnych ustaleń w tym zakresie - wydanie nowej decyzji rozstrzygającej sprawę co do jej istoty (art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a.). Ze względu na szczególny charakter tego trybu postępowania, które zmierza do weryfikacji ostatecznej decyzji administracyjnej, przesłanki warunkujące wznowienie postępowania administracyjnego nie mogą być interpretowane rozszerzająco.” (wyrok WSA w Poznaniu z dnia 6 listopada 2019 r., sygn. IV SA/Po 276/19). Skoro zatem w przedmiotowej sprawie zachodziły podstawy do uznania, że zgodnie z ustaleniami wynikającymi z opinii biegłego stronami pierwotnego postępowania krąg stron powinien być szerszy i obejmował działki nr 73 i 74, to zachodziły podstawy do uchylenia decyzji, która je kończyła.

Istotą postępowania wznowieniowego jest jednak zgodnie z postanowieniami art. 151 par. 1 pkt 2 k.p.a. ponowne rozstrzygnięcie sprawy co do jej istoty. Co do zasady we wznowionym postępowaniu decyzja administracyjna powinna być wydana przy uwzględnieniu okoliczności faktycznych i prawnych występujących w dacie zakończenia postępowania wznowieniowego. W związku z tym organ I instancji zobowiązany był do przeanalizowania zmian jakie zaszły w stanie faktycznym i prawnym pomiędzy wydaniem pierwotnej decyzji, a zakończeniem tego

postępowania. Pierwotne rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania zostało wydane na podstawie art. 105 par. 1 k.p.a.. Przepis ten nie ulegał zmianom. Nie jest to więc okoliczność, która mogłaby mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Bezprzedmiotowość prowadzonego postępowania wynikała jednak z kwalifikacji planowanego do realizacji przedsięwzięcia. W poprzednim stanie prawnym była ona dokonywana na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 poz. 71). Natomiast obecnie zagadnienia te reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839). W związku z tym we wznowionym postępowaniu należało rozstrzygnąć zgodnie, z którym rozporządzeniem powinna być dokonana kwalifikacja. W myśl postanowień par. 4 rozporządzenia z 2019 r. „Do przedsięwzięć, w przypadku których przed dniem wejścia w życie rozporządzenia wszczęto i nie zakończono przynajmniej jednego z postępowań w sprawie decyzji, zgłoszeń lub uchwał, o których mowa w art. 71 ust. 1 oraz art. 72 ust. 1-1b ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, stosuje się przepisy dotychczasowe.”

W przedmiotowej sprawie decyzja umarzająca postępowanie została wydana i stała się ostateczna przed wejściem w życie rozporządzenia z 2019 r. Również pozwolenie na budowę przedsięwzięcia zostało wydane i stało się ostateczne przed wejściem w życie rozporządzenia z 2019 r. Dlatego też w pierwotnym postępowaniu dokonano kwalifikacji przedsięwzięcia w oparciu o rozporządzenie z 2010r. Natomiast wydając decyzję kończącą postępowanie wznowieniowe uwzględniono kwalifikację z 2019 r. Zgodnie z postanowieniami par. 3 pkt 8 rozporządzenia z 2019 r. do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko kwalifikuje się instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 1000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- e) 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

f) 5000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

g) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny

- przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu jest realizowana lub została zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna.

Stanu tego nie zmienia również sporządzona w sprawie na zlecenie organu opinia biegłego. Po zapoznaniu się z powyższą opinią inwestor doprecyzował wniosek, poprzez zmniejszenie maksymalnych kątów nachylenia anten. To zaś wpłynęło na sposób kwalifikacji przedsięwzięcia we wznowionym postępowaniu.

Dlatego też w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych oraz faktycznych podjęto takie same działania jak w przypadku innych wniosków w przedmiocie określenia uwarunkowań środowiskowych realizacji przedsięwzięcia. W związku z tym zwrócono się do inwestora z prośbą o wyjaśnienie wątpliwości związanych z usytuowaniem oraz ustawieniem anten nadawczych będących źródłem oddziaływania na środowisko. Z otrzymanych wyjaśnień wynikało, że obecnie przedsięwzięcie nie kwalifikuje się do kategorii mogących potencjalnie oddziaływać na środowisko. Po przesłaniu informacji wyjaśniających wystąpiono do organów współdziałających o zajęcie stanowiska w przedmiocie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w przedmiotowej sprawie.

Rozpatrując ten wniosek Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy po przeprowadzeniu dodatkowego postępowania wyjaśniającego w piśmie z dnia 9 listopada 2021 r. uznał, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie kwalifikuje się do kategorii tych wymagających określenia uwarunkowań środowiskowych realizacji przedsięwzięcia. Uzasadniając swoje stanowisko organ współdziałający wskazał, że na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r., poz. 2373 ze zm.), zwanej dalej w skrócie uouioś, przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko wymaga realizacja planowanych przedsięwzięć, mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Ich katalog określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839). Obszar wnioskowanego zamierzenia nie jest objęty ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Przedmiotowe przedsięwzięcie polega na realizacji stacji bazowej telefonii komórkowej PL 2014 Sp. z o.o., gdzie będą się znajdowały urządzenia zasilające, sterujące i nadawczo-odbiorcze, umieszczone w szafach technologicznych posadowionych u podstawy wieży, której wysokość wynosi ok. 44 m. n.p.t.

W ramach rozpatrywanego przedsięwzięcia planuje się:

- a) budowę stalowej wieży kratowej o wysokości około 44 m. n.p.t.,
- b) położenie kabli antenowych,
- c) posadowienie urządzeń technologicznych niezbędnych do funkcjonowania stacji,
- d) budowę zasilania wraz z instalacją elektryczną i odgromową.

Otoczenie instalacji stanowią tereny o zróżnicowanej zabudowie i użytkowaniu – zabudowy usługowej, mieszkaniowej, garażowej, dróg oraz terenów rolnych.

Źródłem pola elektromagnetycznego emitowanego przez planowaną stację bazową telefonii komórkowej BT 42527 na działce 27/5 w miejscowości Kruszwica, będzie 12 anten sektorowych nadawczych.

W toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego przedstawiono w formie graficznej rysunki rzutów poziomego i pionowych, obrazujące osie główne wiązek anten. Zawarte w przesłanych materiałach rysunki obrazujące zasięg oddziaływania przedmiotowej instalacji nawiązują do odległości dotyczących kwalifikacji przedsięwzięcia wynikające cyt. rozporządzenia. Przesłana dokumentacja w części graficznej i opisowej wskazuje, iż w osi głównych wiązek promieniowania od środka elektrycznego, w poszczególnych azymutach nie występują miejsca dostępne dla ludności.

W związku z powyższym przesłane materiały wskazują na brak kwalifikacji przedmiotowego przedsięwzięcia zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Podkreślić należy, że z przedstawionej dokumentacji wynika także, iż pola elektromagnetyczne o wartościach wskazanych dla poszczególnych częstotliwości w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku (Dz. U. z 2019 r., poz. 2448), uwzględniając zasięg sumaryczny oddziaływania wszystkich anten zlokalizowanych na wieży, nie będą występowały w miejscach dostępnych dla ludności.

Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w Bydgoszczy w opinii z dnia 23.06.2021r. stwierdził, że nie ma potrzeby przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko, gdyż przedmiotowe przedsięwzięcie nie kwalifikuje się ani do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko ani do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko wg kryteriów określonych w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko .

Natomiast Dyrektor Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni w Inowrocławiu w piśmie z dnia 05.08.2021r stwierdził, iż brak jest podstawy prawnej do wydania opinii w przedmiotowej sprawie.

Tutejszy organ wskazuje, iż przy kwalifikacji przedsięwzięcia pod uwagę bierze się bowiem dwa kryteria: równoważną moc promieniowaną izotropowo anten oraz odległość miejsc dostępnych dla ludności określoną względem środka elektrycznego anteny, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Przez miejsca dostępne dla ludności rozumie się w myśl art. 124 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (tj. Dz. U. z 2021 r. poz. 1973 z późn. zm.) wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego, ustalone według istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości.

Środek elektryczny anteny to miejsce będące środkiem układu współrzędnych względem, którego wyznaczono charakterystykę promieniowania anteny, a odległość miejsc dostępnych dla ludności od środka elektrycznego to odcinek prostej, którą wyznacza się w osi głównej wiązki promieniowania. Przy wyznaczaniu odległości miejsc dostępnych dla ludności uwzględnia się zarówno kierunek (azymut) głównej wiązki promieniowania anteny, jak i jej pochylenie oraz skumulowaną równoważną moc promieniowaną izotropowo. Z załączonych do wniosku dokumentów wynika, że równoważna moc promieniowana izotropowo (EIRP) uwzględniająca sumowanie mocy anten w sektorze, dla każdego z azymutów (30°, 150°, 270°) wynosić będzie 17055W.

Przedmiotowa sytuacja oznacza, że występowanie miejsc dostępnych dla ludności należy rozpatrzyć w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania anten. Z przedstawionej w Kwalifikacji przedsięwzięcia tabeli zawierającej zestawienie odległości miejsc dostępnych dla ludności od środków elektrycznych anten sektorowych przedmiotowej stacji, wzdłuż osi głównych wiązek promieniowania wynika, że :

- dla tiltów minimalnych - minimalna odległość pionowa osi głównej wiązki promieniowania od zabudowy lub miejsc dostępnych dla ludności wynosi:
 - dla azymutu 30° - 30 m n.p.m.,
 - dla azymutu 150° - 32 m n.p.m.,
 - dla azymutu 270° - 24 m n.p.m.,
- dla tiltów maksymalnych wynoszących w azymutach 150° i 270° - 6° oraz dla azymutu 30° - 5° minimalna odległość pionowa osi głównej wiązki promieniowania od zabudowy lub miejsc dostępnych dla ludności wynosi:

- dla azymutu 30° - 4,1 m n.p.m.,
- dla azymutu 150 ° - 7,7 m n.p.m.,
- dla azymutu 270 ° - 3,0 m n.p.m.,

Inwestor dokonał analizy występowania miejsc dostępnych dla ludności . Według informacji zawartych w przedstawionej dokumentacji , w odległościach od anten określonych zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko , wzdłuż osi głównych wiązek promieniowania tych anten, nie występują miejsca dostępne dla ludności.

Zgodnie z powyższym należy stwierdzić więc, iż wnioskowane przedsięwzięcie nie kwalifikuje się do przedsięwzięć określonych w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko i nie ma podstaw do wydania decyzji określającej uwarunkowania środowiskowe, gdyż w analizowanym przypadku nie ma przedsięwzięcia kwalifikowanego do kategorii przedsięwzięć mogących potencjalnie albo znacząco oddziaływać na środowisko. Dlatego też brak było podstaw do prowadzenia postępowania, a to które prowadzono było bezprzedmiotowe w rozumieniu art. 105 par. 1 k.p.a. W związku z tym nie było i nie ma możliwości określenia uwarunkowań środowiskowych dla przedsięwzięcia. Jednocześnie przy aktualnym zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia nieruchomości wnioskodawczyń nie znajdują się w zasięgu oddziaływania przedsięwzięcia.

Dlatego też mimo uchYLENIA pierwotnej decyzji ponownie umorzono postępowanie jako bezprzedmiotowe.

POUCZENIE

Od wydanej decyzji służy stronie odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy za pośrednictwem organu wydającego decyzję w terminie 14 dni od daty doręczenia. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Burmistrz
Dariusz Witczak

Otrzymują:

1. AXIANS Networks Poland sp. z o.o., ul. Rdestowa
51, 81-577 Gdynia
2. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 81, 85-009
Bydgoszcz
3. Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w Bydgoszczy, ul. Kujawska 4, 85-031
Bydgoszcz
4. Dyrektor Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Zarząd Zlewni
w Inowrocławiu, ul. Królowej Jadwigi 20, 88-100 Inowrocław
5. Strony postępowania poprzez obwieszczenie zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3
października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale
społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U.
z 2021 r., poz. 2373 ze zm.)
6. a/a